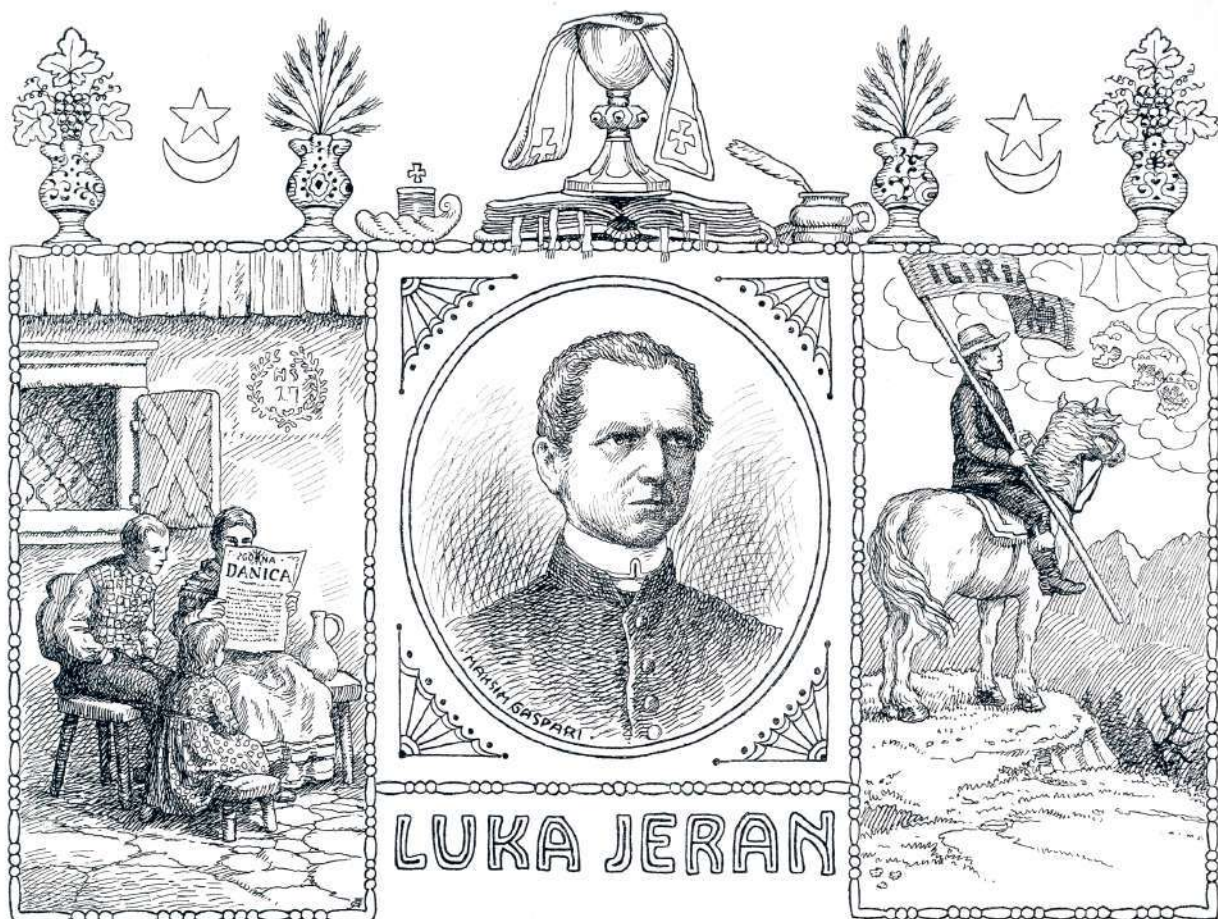

Rodoljubje na deželi.

Povest. — Spisal dr. Fr. Detela.

(Dalje.)

K

VIII.

adar so si v razporu ljudje natančno izprašali vsak svojega bližnjika vest in se oškodovali po svojih močeh, se jim zbudi tiho na dnu srca želja po miru; začno se zbliževati, najprej nekako nezavedno, potem odločno in, zopet spoprijaznjeni, se imajo tem rajši.

Tako radi so se zopet imeli Podlomci, ko jih je bil upehal prepir; in to srečno razpoloženost je spretno porabil Konrad.

„Kaj javkanje o neslogi! Kaj zabavljanje čez narodno mlačnost!“ je dejal pri odločilnem omizju. „Priredimo rajši veselico, ki jo že toliko časa prirejamo in so jo že naznanile novine!“

„Imenitna misel! Vsi smo za to,“ se je odgovarjalo navdušeno, in takoj je bil narejen program.

Zvršiti ga je bilo pa še treba, in zopet je letal Konrad od hiše do hiše, vabil gospe in gospodične,

pisal prijateljem in znancem, in če se je kak odbornik naveličal, prevzel drage volje še njegovo breme. Saj je poznal srca svojih rojakov in vedel, da kdor pravi: „Vsi smo za to,“ govori s tihim pridržkom, da bodo zanj opravili drugi.

A dobe se tudi požrtvovalne izjeme. Mrak je imel posekanih nekaj smrek in v svojem navdušenju je dovolil odboru, da jih sme pripeljati iz hoste in postaviti pred hišo; smrečje za okrašenje odra in dvorane je navrgel. Pevci in godci so se vadili in urili, in pošteno se je trudil Bogomir, da doseže tudi tukaj soglasje, ki je že spajalo vso vas. Vse je obetalo imeniten uspeh.

Kolikor bolj pa so napredovale priprave, toliko bolj je ginila Konradova gotovina. In kaj je pri veselicaх človek brez gotovine! Ali ne zagreni ta zavest vsak umetniški užitek? A kje dobiti kaj na posodo, če nima človek razen rodoljubja nobene